

SANTI BARÓ I MIREIA BARÓ

BOOGGIE

DOWN

BALLA PELS TEUS SOMNIS

SANTI BARÓ I MIREIA BARÓ

BOGGIEDOWN

Fanbooks

© Santi Baró i Mireia Baró, 2020
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2020
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: novembre del 2020
ISBN: 978-84-18327-18-6
Dipòsit legal: B. 17.793-2020
Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

Carla

La botonera de l'ascensor es va il·luminant en vermell, ordenadament, a mesura que la cabina va escalant l'edifici. Són com espurnes que salten fins que es queden fixes en el número sis. Les comportes de seguretat es despleguen automàticament i la Carla empeny la porta amb la seva vamba Reebok de color blanc. Fa equilibris amb el cos per travessar l'esclatxa que ha obert. Amb l'espatlla esquerra la reté, amb l'altra mà manté el mòbil pressionat contra l'orella. Sobre l'esquena penja una motxilla voluminosa i un clauer amb el ninot del fantasma del WhatsApp que tremola.

—És genial, Ion... Això és *top*! Flipant! Genial! Genial! Genial!

Un torrent d'il·lusió empeny la Carla cap al seu pis. La seva expressió reflecteix la urgència, l'ànsia i la il·lusió. Hi entra. Una tènue resplendor compassada per l'indescriptible so d'un televisor l'adverteix d'on és la seva família. Com una gasela, trota fins a aquell punt on els seus pares i el seu germà estan asseguts davant la pantalla com a únic focus d'il·luminació de la sala.

Encén el llum i la seva mare es regira al sofà buscant-la amb la mirada.

—Ja ets aquí?

La Carla li dedica un gest, una mena de reverència, sense deixar de parlar pel telèfon.

—Et deixo, ja soc a casa, vaig volant a veure-ho... Quins nervis, Ion! Quins nervis!

Tira la motxilla a terra sense contemplacions, seguida de l'anorac granat, que la cobreix, guarda el mòbil a la butxaca de davant de les malles, creua l'estret passadís entre el sofà, la tauleta i la tele, fa que totes les mirades es fixin en ella, s'apodera del comandament del televisor i es deixa caure sobre els tous coixins entre el seu germà i el seu pare. Tots els moviments delaten una urgència d'infart.

—Què passa? —vol saber el seu pare.

La Carla, amb una lluentor perenne als ulls, la boca semi-oberta i la respiració accelerada, canvia a mode analògic l'Smart TV, navega per les opcions d'internet i connecta el canal YouTube. El seu germà de dotze anys explota:

—Ets idiota o què? Deixa ja el comandament!

La seva mare s'inquieta:

—Què et passa, Carla? Què busques?

—Ja surt, mama... Papa, ja surt...

La Carla, accelerada i sota els efectes de l'embruix dels somnis que es fan realitat, obre el canal de YouTube 24 hores de *Boggiedown*. En Marc, el seu germanet, calla de cop i volta quan a la pantalla inicial veu una parella que fa un atlètic pas de ball acompanyant la sintonia del programa. Una noia amb els cabells recollits per una diadema platejada gira com una baldufa de la mà d'un noi. Ell vesteix unes malles platejades, el tors nu, l'abdomen quadriculat i un barret negre. Ella porta un *body* de color blau amb reflexos de purpurina i acaba la pirueta amb un salt que sembla una puntada de karate al cel. En Marc s'imagina que aquesta noia potser aviat serà la seva germana i exclama un sonor «uau» quan acaba oberta de cames a terra i el noi, de genolls, davant seu tocant-se l'ala del seu barret caigut sobre les celles.

«*BOGGIEDOWN*. La recerca de la millor parella de ball mundial», anuncia la caràtula del programa.

Aleshores, la Lucía Puentes, la famosa presentadora, rossa,

alta, esvelta, ulls blaus, vestit llarg, arracades estrofolàries i brillants, coll de cigne i escot, irradia el seu somriure escollit entre mil postures d'assaig i es dirigeix a la càmera:

—Mama! Mama! És la Lucía Puentes! —crida la Carla ofegant la seva frase en un grinyol histèric de fan esbojarrada—. Hiiiiiiiiiiii!

El seu pare somriu satisfet i gairebé sense voler li acarona el genoll. La mare se la mira i li regala amb els ulls un tendre tresor. La Carla se n'adona i l'hi retorna amb dues perles perfectes que s'escapen de les seves pupil·les i que li recorren, com el rastre d'un cargol, les galtes.

—Xsst! —protesta en Marc. La Lucía ja parla.

«Salutacions cordials i benvinguts a la primera edició de *Boggiédowndown*, un espectacle creat paral·lelament a tot el planeta per escollir la millor parella de ball mundial. Ja han finalitzat els càstings i per fi tenim els setze finalistes, que conviuran durant dotze setmanes a la nostra acadèmia, i tu, des de casa, podràs viure la seva preparació. Vint-i-quatre hores al dia amb ells gràcies al nostre canal YouTube en directe. A partir del pròxim dia 1 obrirem les portes de la nostra acadèmia, i cada diumenge a dos quarts de deu de la nit, en exclusiva i en directe, la gran gala a Zona0 Televisió. Seran un total de dotze programes, en els quals tu tindràs el poder de decisió, al costat del nostre jurat, per designar la parella que ens representarà en la gran gala europea de *Boggiédowndown* votant la teva parella favorita. Seran dotze setmanes tenses en què els nostres concursants s'han d'aïllar completament a l'acadèmia, renunciant a la seva família, a les xarxes socials, al món exterior... Res, absolutament res no podrà interferir en la seva preparació. Un repte a l'abast de molt pocs, un repte només apte per a l'esforç, la superació i el talent, i tot, absolutament tot, succeirà comptant amb tu com a aliat, a través d'aquest canal, vint-i-quatre hores i en directe. Tu seràs un més a la nostra acadèmia. T'ho perdràs?

»Recorda, comença el repte, vuit parelles de ball lluitaran per convertir-se en la millor de tot el món, per formar part de les coreografies dels cantants més famosos, o dels musicals de Hollywood, de Broadway, del Moulin Rouge... La fama a l'abast dels millors i tu ho viuràs amb tots nosaltres a través del nostre canal de YouTube i de les nostres xarxes socials... *Boggiedown* i a ballar! L'acadèmia obre les portes!».

2

Ion

L'enrajolat lluent de la T1 de Barcelona deïfica el Ion, que es creu caminant per sobre de les aigües com Jesucrist. Que algú l'estigui esperant a la sala d'arribades amb un cartellet amb el seu nom i l'anagrama del programa, encara més. El Pere li ha dit que es dirigís a la cafeteria Di Roma, just al darrere, on ja esperaven altres membres del grup, que ell encara tenia una altra recollida i que després ja vindria. Unes noies li han somrigut tímides mentre parlava amb el Pere. Una fins i tot ha iniciat el gest d'aproximar-s'hi, però l'altra, vermella com un tomàquet d'aquells de sucari-hi pa, l'ha retingut. El Ion desitjava que se li acostés i signar el seu primer autògraf. «Sí, soc un participant de *Boggiedown*», anava a contestar-li mostrant les seves dents blanques, però la ximple de la parella ha avortat aquest primer moment de glòria.

En una taula central, a la cafeteria, dues noies i un noi xerren acaloradament; per la seva manera de gesticular i per l'estètica pop pot endevinar que són ells. Se'ls acosta amb passos decidits i aire de triomfador.

—Hola, soc el Ion... El Pere m'ha dit que us trobaria aquí.

La noia més alta, prima, espigada, amb una cua baixa i llarga que li penja entre els omòplats es gira, s'aixeca, l'hipnotitza amb els seus ulls enormes i les llargues pestanyes i, amb un rampell desmesurat i exagerat, li somriu com qui somriuria al geni de la fortuna eterna, l'abraça amb força, li fa un petó a les galtes amb els llavis freds i mullats de l'últim glop que acaba de fer al seu refresc i es presenta.

—Ion! Que guai! Jo soc la Janina, aquesta és l'Iris i aquest, el Custo...

L'Iris, àlies «aquesta», amb un posat antagònic a l'eufòria sobreactuada de la Janina, sense aixecar-se del seient, alça el suc de pinya a manera de salutació i, encara que ella no semblava disposada a fer-ho, el Ion volta la taula per saludar-la amb dos petons. A diferència dels anteriors, no passen d'un lleu frec de galtes.

El Custo s'aixeca i des de l'altre extrem de la taula li dona la mà.

—Hem arribat fa una estona amb el vol de Madrid...

—Custo? —fa broma el Ion per trencar el gel—. Quin nom! Això d'on és?

El Custo, que continua dret, empresona el seu musculós cos en una samarreta Tommy Hilfiger grisa que se li cenneix sobre la pell. Els cabells llargs i castanys subjectats amb una diadema blau marí amb aigües blanques li donen un aire seductor que incomoda el basc. «Aquí tenim el madrileny fatxenda», pensa.

—D'un poble a prop de Madrid, espanyol de soca-rel; el meu nom no té res d'exòtic i molt de carca, gairebé una broma de mal gust dels meus pares, que em van posar Custodio com el meu avi...

L'Iris, que encara no havia obert la boca, com refugiada en la seva talaia d'observació analitzant els seus contrincants, torça el llavi inferior dibuixant un somriure maliciós.

—És per matar els teus pares, però dic jo que també pots demanar un canvi de nom, no? A mi em posen Custodio i al minut u de fer divuit anys vaig al registre sense pensar-m'ho.

Ningú li riu la gràcia, excepte la Janina, que sembla embolcada en el mateix paper que envolten els contes de fades. L'Iris és petita, porta els cabells arrissats, foscos, gairebé negres, deixats anar sobre les espatlles, els ulls ametllats, els llavis prims i la boca petita, com el seu nas.

—M'agrada que em diguin Custo —sentencia el noi picant-li l'ullet.

—Custo mola —ratifica la Janina.

El Ion fa que sí amb el cap al mateix temps que el so d'uns passos els interrompen. Seguint el Pere, que sembla un guia japonès excepte pel detall que no porta un paraigua aixecat, una noia amb marcats trets àrabs i un noi d'alçada mitjana amb els cabells tenyits de color groc pollet i la barba rasurada tenyida a joc.

—Ja hi som tots —proclama el Pere amb un sospir cansat. En tot el matí no ha parat de fer viatges amunt i avall a l'aeroport.

El noi amb els cabells de pollet s'avança amb una salutació global amb la mà enlaire.

—Hola, hola, hola... Soc el Pablo, de Gijón.

La noia somriu tímida i els seus ulls, rodons i brillants, es converteixen en dos focus capaços d'il·luminar la nit. Porta malles de color vermell amb tonalitats blaves i, per sobre, una camisa blanca amb els punys oberts ajustada per un mocador del color del mar com un cinturó. Els seus malucs són amples, la cintura estreta i les cames llargues i modelades semblen fetes expressament per ballar. El Ion topa amb la seva mirada quan, desprotegit, l'estava repassant de dalt a baix.

—Em dic Ángela, he vingut amb el Pablo, soc d'un poblet que es diu Celorio de Llanes. —Sembla que l'hi diu al Ion, però tots la saluden.

El Pere mira el rellotge, fa un cop de cap en direcció a la sortida i els apressa.

—Vinga, anem, ja hi haurà temps per a les presentacions, tinc la furgo allà fora.

L'Iris, la Janina, l'Ángela, el Pablo, el Custo i el Ion creuen la terminal que els ha de portar a aquell somni compartit fent les últimes glopades de l'aire que corre lliure per Barcelona.

Durant els pròxims tres mesos les parets de l'acadèmia es convertiran en la seva infranquejable frontera; res, absolutament res, podrà pertorbar la seva concentració.

El Ion, en silenci, comparteix el mateix pensament que els seus companys a través dels vidres de la Chrysler Voyager mentre el Pere condueix pel cinturó Litoral deixant anar paraules que ningú no escolta.

El Ion obre el WhatsApp i tecleja ràpidament, primer als seus pares al grup familiar:

Ja anem cap a l'acadèmia, el viatge genial, suposo que quan entri hauré de deixar el mòbil, us estimo.

Després escriu a la Carla, a qui va conèixer durant el càsting de Barcelona:

Camí de l'acadèmia, d'aquí res ens veiem, encara conserves el teu mòbil?